

Rīgas Sv. Jāņa
evanģēliski luteriskās

Draudzes Alvīze

• RĪGAS SV. JĀŅA EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •

2022. gada decembris, Nr.77

KRISTUS
PIEDZIMŠANAS
SVĒTKOS !

*"Mūžīgā dzīvība ir tā,
ka tie pazīst Tevi - vienīgo,
patieso Dievu un Jēzu Kristu,
ko Tu esi sūtījis." /Jņ 17.3/*

Jāņa 1. vēstule 2, 7-12

Mīļie, ne jaunu bausli es jums rakstu, bet vecu bausli, kas bija no sākuma. Šis vecais bauslis ir tas vārds, ko esat dzirdējuši.

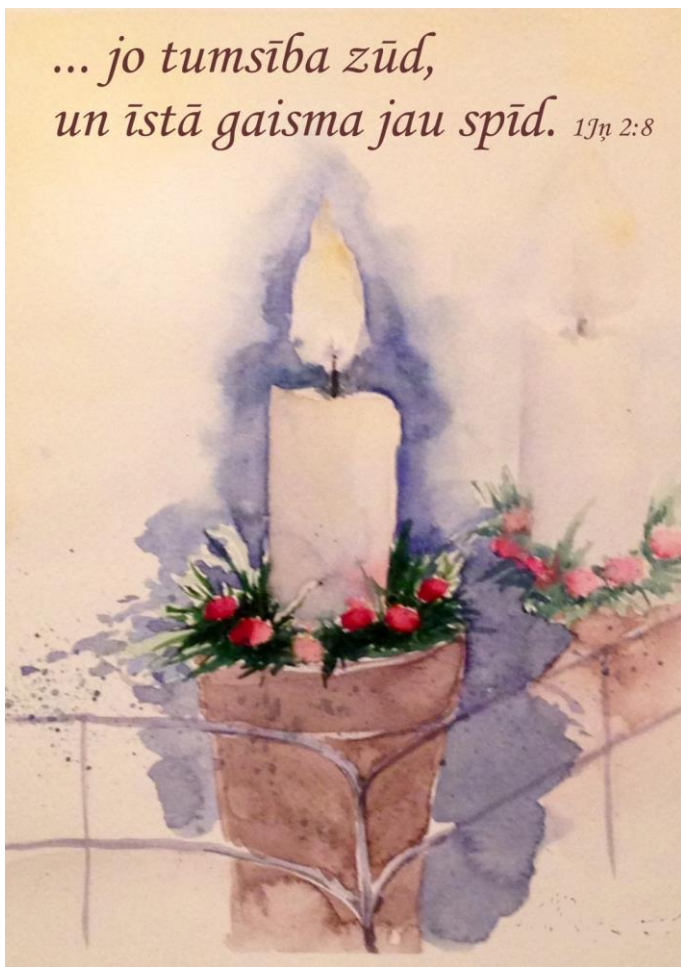
Tomēr jaunu bausli es jums rakstu, un tas ir patiess Viņā un jūšos, jo tumsība zūd, un īstā gaisma jau spīd.

Kas teicas esot gaismā un ienīst savu brāli, ir vēl aizvien tumsībā.

Kas mīl savu brāli, paliek gaismā, un piedauzības nav viņā; bet, kas savu brāli ienīst, ir tumsībā un dzīvo tumsā un nezina, kur tas iet, jo tumsa ir aptumšojusi viņa acis.

Es rakstu jums, bērniņi, jo grēki jums ir Viņa Vārda dēļ piedoti.

*... jo tumsība zūd,
un īstā gaisma jau spīd. 1Jņ 2:8*

Mācītāju uzrunas

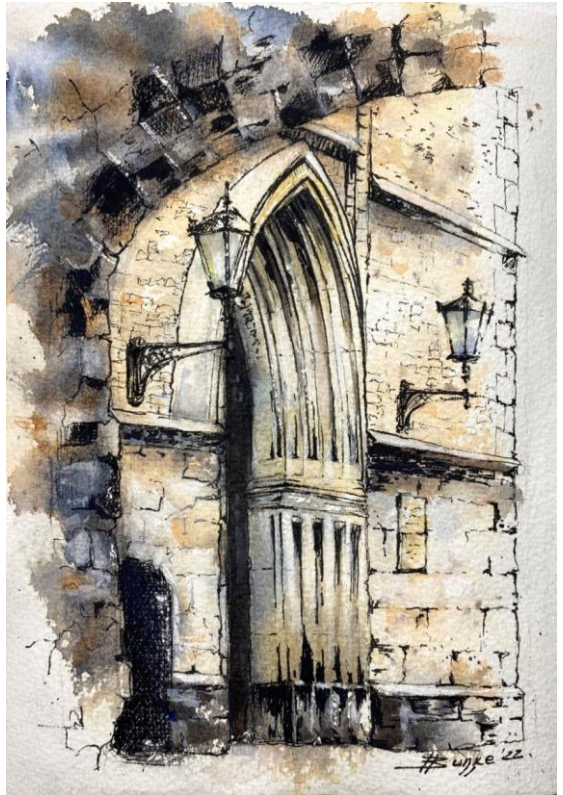
Jesajas 9:5

Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais tēvs un Miera valdnieks.

Bērnā piedzimstot
vecāki dod vārdu. Debesu Tēvs
dod vārdu Dēlam.

Jēzus, kas nozīmē tas
Kungs ir pestīšana. Imanuēls,
kas nozīmē Dievs ir ar mums.
Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs,
Miera valdnieks – ko šie vārdi
nozīmē?

Tie nozīmē, ka pats
Dievs ir uzņēmies cilvēka dabu
un nācis mūsu vidū, lai reiz ar
savu miesas un asiņu upuri
panāktu cilvēkiem mūžīgu
pestīšanu!

Gods Dievam augstībā!

Priecīgus Kristus dzimšanas svētkus!

māc. Ingus Dauksts

Mācītāju uzrunas

Un, kad nu eņģeļi no tiem bija aizgājuši uz debesīm, tad gani runāja savā starpā: "Ejam tad nu uz Bētlemi raudzīt, kas noticis, ko Tas Kungs mums licis paziņot." Un tie steigdamies nāca un atrada gan Mariju, gan Jāzepu un bērniņu, silē gulošu. Bet, to redzējuši, tie izpaua to, kas tiem bija sacīts par šo bērnu. Un visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās par vārdiem, ko gani tiem bija sacījuši. Bet Marija visus vārdus paturēja prātā, tos pārdomādama savā sirdī. Un gani griezās uz mājām, godāja un teica Dievu par visu, ko tie bija dzirdējuši un redzējuši, tā kā tas tiem bija sludināts. (Lk.2:15-20)

*"Ak nāci, nāci Dievs pie mums,
un esi mūsu patvērums.*

*Lai apspiestiem šo vēsti pauž,
ka Dieva Dēls pat važas lauž.*

Kāds prieks! Kāds prieks! Nu Dievs ar mums.

Viņš kļuvis mūsu patvērums."

(Jaunā dziesmu grāmata. 5:1)

Notikums, kas pats vēl par sevi neko ārpus kārtas nevēstī – pēkšņa un negaidīta bērna nākšana jaunā ģimenē. Šī notikuma lielo nozīmi spēj paskaidrot eņģeļu parādība. Atspīdēja Kunga godība, tika pasludināta lielā prieka Evanģēlija vēsts: "Jums ir dzimis Pestītājs, Kristus! Viņā būs glābšana visām tautām!"

Kā gan tie gani varēja šo parādību saprast? Viņi bija pārbijušies, kad atspīdēja Kunga godība. Viņi skatīja eņģeļus, bet eņģelis ganiem pretī saka: "Es nāku pasludināt lielā prieka Evanģēlija vēsti."

Kas gan tas par prieku? Ko gan Kunga vēstnesis ar to domā? Ko gan ganiem, nozīmē vārds "Kristus"? Viņi noteikti zina, ko tas nozīmē. Vārdam "Kristus" ir cieša saistība ar ganiem. Šis vārds nozīmē "svaidītais."

Reiz kāds no ganiem tika Dieva izredzēts un svaidīts kļūt par ķēniņu. Šis gans bija Dāvids, viņš bija "svaidītais", Dieva izredzēts kļūt par Israēla ķēniņu. To arī vēstī eņģelis: "Dievs ir kādu īpaši svaidījis! Viņš tikko nāca pasaulē Dāvida pilsētā...!" Tas viss ganiem atgādina par izcilajiem Dieva darbiem, kurus Dievs Tas Kungs jau sen bija darījis. Arī šim darbam ir jābūt kam izcili nozīmīgam.

Gani arī zināja, ko nozīmē vārds "pestīšana" un "glābšana". Šis vārds būtu tas, kas apzīmētu to, ko tad Dievs iepriekšējos laikos centās paveikt:

“Glābt Israēlu no verdzības jūga, glābt Savu tautu no tās ienaidniekiem, izglābt savu tautu no apspiešanas. Vārds “pestīšana” Vecajā Derībā pirmām kārtām saistījās ar politiku. Gani un citi vienkāršie ļaudis gaidīja, kad tie tiks atbrīvoti no apkaunojošā Romas impērijas gūsta. Te nu gana acīm Viņš bija – pasaulē bija nācis Svaidītais ķēniņš gluži kā Dāvids, kā gans, kas bija kā viens no viņiem.

Lasot, ko šis Bērniņš jau briedušā vecumā sludināja, tiek atklāts, ka pestīšana ir vienīgi garīga lieta. Politiskais glābšanas apstāklis tika pilnībā atmests. Ļaužu pūļi gribēja ar varu iecelt Jēzu kā Ķēniņu, un vienkāršie ļaudis redzēja Jēzū sadumpošanās kustības vadītāju, kas atbrīvotu Jūdeju no romiešu gūsta, bet Jēzus dziedās: “*Mana valstība nav no*

šīs pasaules. Ja mana valstība būtu no šīs pasaules, mani kalpi būtu cīnījušies, lai es netiktu jūdiem nodots. Bet mana valstība nav no šejienes.” (Jņ.18:36) Ja mēs mēģinām saprast: “Kā tad nāk šī Pestītāja valstība, kurā tiks svētītas visas pasaules tautas?” Tad viss Jēzus dzīves apraksts ir kā Dieva Valstības nākšana, Viņam runājot un darot. Tā šī Valstība nāk arī mūsu vidū, kad mēs klausāmies Viņa vārdos un pārdomājam Viņa darbus. Viņa Valstības nākšana ir kas absolūti svešs šai pasaulei! Kad Dievs vēlas iedibināt Savu Valstību, Viņš nenāk ar tankiem vai artilēriju. Viņš nāk caur vājajiem, caur tādiem, kas cieš, caur lēnprātīgajiem. Kamēr varaskārie apspiedēji (vien savas valstības cēlāji) to apjēdz – tie lēnprātīgie izmaina pasauli...

Tiešām, Dievs nodibina Savu Valstību caur Kristu. Viņš ir tas Cietējs Kalps; Viņš ir tas Lēnprātīgais; caur Viņa ciešanām un Viņa upuri; caur Viņa krusta nāvi – šī Valstība ir ienākusi mūsu vidū... Tā Viņa Valstība maina šo pasauli...

Šai neparastajai Valstībai dvēseles tiek pievienotas caur atpirkšanu – tā iemanto savus pilsoņus, atpērkot tos ar Kristus izlietajām asinīm, nevis ar zeltu un sudrabu, kā tas notiek pasaulē. Tā vairojas Kristus valstība.

Ja esi starp cietējiem, kas savas ticības dēļ saņem savu daļu šīs pasaules žults, tad tur ir sastopama arī tā īpašā Dieva vadība... Šīs valstības pilsoņi ir kā avis starp vilkiem, bet Labais Gans tās vada un neatstāj vienas. Ja Tu zini, ka esi Dieva Valstības pilsonis, tad arī zini, ka ne viss ir atkarīgs

no tevis, bet, ja viss nav atkarīgs no tevis, tad viss arī nav uz taviem pleciem. Šeit izpaužas vēl kāda Viņa Valstības klātbūtnes zīme – Viņa miers. Miers, kas ir augstāks par visu saprašanu. Miers, kas pārsniedz visas zināšanas, visas pareizās izvēles un visu to, ko turpmāk darīsi ar savu dzīvi.

Un tad ir arī svētums. Šai Valstībai vairojoties, tā izmaina cilvēkus un liek tiem rīkoties šai pasaulei neraksturīgi. Ja Ķēniņš ir rādījis Cietēja kalpa priekšzīmi, tad arī Valstības pilsoņiem ciest nav lielākā katastrofa. Ja esi nepelnīti atpirkts un bez savas taisnības, tad var arī pagriezt otru vaigu, tad var arī lūgt Dievu pat par saviem ienaidniekiem. Ja Dievs izglāba tevi, tad Viņš var izglābt arī tavu ienaidnieku...

Šī Kristus Valstība ir pārsteidzoša, bet vēl pārsteidzošākais ir tas, kā tā liek mums rīkoties. Cik liels ir tās spēks! Ne tāds spēks, kas ar varu sev panāk vēlamo, bet citādāks spēks, kas panāk vēlamo ar pazemību, ciešanām un lēnprātību. Tā šis Svaidītais valda Savā Valstībā.

To es jums visiem novēlu šajos Ziemassvētkos – ņemt daļību šajā svētīgajā Kristus Valstībā un viņa glābšanā!

Svētīgus Kristus Piedzimšanas svētkus!

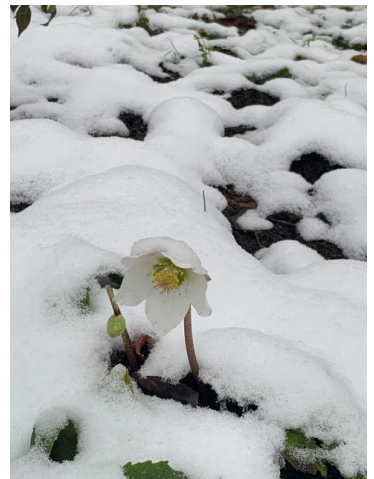
Māc. Gints Graudiņš

2022. gada Kristus Piedzimšanas svētkos

Mācītāja vēstule

Piepeši tur pie eņģeļa bija redzama debespulku draudze, tie slavēja Dievu un dziedāja: “Gods Dievam augstībā, miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts.” Lk.2,13-14

Ieklausīsimies šajos vārdos tā, lai saredzētu, kas tajos attēlots: mēs redzam, ka savienojas debesis, t.i., pasaules neredzamā, bet tikpat reāli eksistējošā daļa, ar pasaules redzamo daļu, pareizāk, ar tās cilvēkiem, jo ar

neredzamo gara pasauli kopā var būt tie, kam ir dots Dieva gars, un tie ir cilvēki.

Šie cilvēki ir gara pacelti un aizrauti, viņi to jūt un saprot, tādēļ viņi arī slavē To, kas viņiem dod šo garu, teikdami: gods Dievam augstībā!

Tāda gara tuvība, kas pirmajā brīdī var pat uztraukt, esot kopā visu laiku un sajūtot spēku, kādu cilvēks gūst, ienāk viņā kā miers.

Tālāk mēs lasām, ka cilvēkiem ir labs prāts, bet Rakstu oriģinālā izteiksme, burtisks tulkojums saka: un miers virs zemes cilvēkiem *ar labiem nodomiem, laba prāta cilvēkiem*.

Tas nozīmē, ka šie Kristus piedzimšanas notikuma vārdi nenāk kā vispārēja un neatgriezeniska laime, bet tā prasa, lai cilvēki būtu gatavi to pieņemt, kā šeit redzam – lai viņiem būtu vispirms gods pret Dievu, lai viņi būtu ar Viņu kopā, tad arī būs miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts.

Tādas pārdomas es ceļu šodien Jums priekšā, lai mēs aizvien turpinātu

tuvoties tam, par ko esam daudz dzirdējuši – ka mūsu gara dzīvē ir iespējamās izmaiņas.

Tas Kungs Lai katram pieskaras un dod mieru un spēku! Lai Dievs mūs visus svētī un pasargā!

Jūsu mācītājs Juris Zariņš,
Rīgas iec. vikārs, 2022. gada
Ziemsvētkos

Svētrunas pieraksts

Nenonākt tumsas varā

Lūkas ev. 8:26-39

Un tie pārcēlās uz geraziešu novadu, kas atrodas Galilejai iepretī. Kad Viņš izkāpa malā, Viņam nāca no pilsētas pretī kāds vīrs, kas bija ļaunu garu apsēsts; jau ilgu laiku viņš nebija apģērbis drēbes un viņš neuzturējās mājās, bet dzīvoja kapenēs. Viņš, ieraudzījis Jēzu, iebrēcās un nometās Viņa priekšā ceļos un sacīja skaļā balsī: "Ko Tu gribi no manis, Jēzu, Tu visuaugstākā Dieva Dēls? Es Tevi lūdzu, nemoki mani." Jēzus bija nešķīstam garam pavēlējis atstāt šo cilvēku, jo tas bieži bija viņu plosījis, un, kaut gan to bija sējuši važām un dzelziem un turējuši zem uzraudzības, tas tomēr bija važas pārrāvis, un ļaunais to bija dzinis uz tuksnesi. Tad Jēzus viņam jautāja: "Kā tevi sauc?" Viņš sacīja: "Legions." Jo daudz ļaunu garu bija viņā iegājuši. Tie Viņu lūdza, lai Viņš tiem nepavēlētu nobraukt bezdibenī. Bet tur bija liels cūku pulks ganos uz kalna. Un ļaunie gari Viņu lūdza, lai atļaujot tiem ieiet cūkās – un Viņš tiem to atļāva. Un ļaunie gari, no cilvēka izgājuši, iegāja cūkās, un ganāmais pulks nogāzās no kalna ezerā un noslīka. Kad gani redzēja notikušo, tie aizbēga un stāstīja par to pilsētā un ciemos. Un ļaudis izgāja notikušo redzēt un nāca pie Jēzus un atrada cilvēku, no kura ļaunie gari bija izgājuši, sēžam pie Jēzus kājām apģērbtu un pie pilna prāta, un viņi izbijās. Un arī tie, kas to bija redzējuši, atstāstīja viņiem, kā apsēstais bija tapis dziedināts. Un visi geraziešu apgabala iedzīvotāji lūdza Viņu aiziet no viņiem, jo lielas bailes tos bija pārņēmušas. Un Viņš iekāpa laivā un griezās atpakaļ. Bet vīrs, no kura ļaunie gari bija izgājuši, lūdza atļaut tam palikt pie Viņa. Bet Jēzus to atlaida, sacīdams: "Atgriezies savās mājās un izstāsti, ko Dievs tev ir darījis." Un viņš nogāja un pasludināja visā pilsētā, ko Jēzus tam bija darījis.

Lai jums žēlastība un miers no Dieva, mūsu Tēva un Kunga Jēzus Kristus!

Jēzus Kristus ar Savu nāvi un augšāmcelšanos uzvarēja grēku, nāvi un elli. Viņš uzvarēja ne uzvaras dēļ, bet tāpēc, lai izglābtu visus cilvēkus. Mēs lasām, kā Viņš glābj no grēka un elles varas kādu cilvēku, kurš atrodas pilnīgā neprātā, par kuru mēs teiktu, ka viņš nav ārstējams un glābjams. Šis gadījums ir klasisks piemērs, ko nozīmē būt ļaunu garu apsēstam. Ļauno garu

iespaidā viņš dara pāri gan sev, gan citiem. Viņam piemīt pārdabisks spēks, kas nepiemīt parastiem cilvēkiem. Atšķirībā no šausmu filmām, šis ir patiesss notikums, kā arī patiesss notikums ir glābšana, ko Jēzus dāvina šim cilvēkam.

Tas bija elku dievu pielūdžu novads. Ar vārdu “pagāni” mēs domājam cilvēkus, kuri pielūdz dažādus dievus, dievīnus un garus. Geraziešu zeme ir apgabals, kurā vīrs dzīvoja savu dzīvi jau ilgu laiku. Stāvoklī, kurā viņš atradās, ļauni gari viņu bija pārveidojuši līdzīgu dzīvniekam. Viņš ilgu laiku nebija apģērbis drēbes, jo, iespējams, neviens negribēja viņam tuvoties, neko dot, (drēbes tajā laikā bija ļoti dārgs produkts), cilvēkiem bieži vien bija tikai viens virsvalks un viens ikdienas *hitons*. Kurš gan gribētu atdot šādam cilvēkam savu virsvalku? Taču šim cilvēkam viss bija vienalga, jo viņš dzīvoja kā dzīvnieks. Ja sākumā cilvēki no viņa vairījās, un pēc tam mēģināja savaldīt, slēgt ķēdēs, kas visas tika pārrautas, tad ļaunais to dzina uz tuksnesi, kur tas uzvedās it kā būtu mežonīgs zvērs. Viņš dzīvoja kapenēs, vietā, kura ir domāta mirušajiem. Saskaņā ar jūdu ticību, pieskaršanās mironim cilvēku padara netīru, nešķīstu Dieva priekšā. Pagāni ticēja, ka kapsētās ir nemierīgie mirušo gari, ka tur var būt arī dēmoni.

Nav zināms, kā bija šajā gadījumā, bet cilvēki ir stāstījuši par to, kādā veidā viņi ir klausījuši ļauniem gariem. Piemēram, viens no veidiem ir tāds. Ļaunie gari rada kliegšanas vai runas sajūtu cilvēka galvā. Tie to dara tik ilgi, kamēr paklausa, jo pat naktī nevar aizmigt.

Šis cilvēks sev nodarīja pāri, bet ļauniem gariem arī nebija vajadzīgs, lai šis cilvēks sevi taupītu. Jēzus taču sacīja par sātanu, ka sātans ir bijis slepkava no iesākuma, melis, melu tēvs. Ne cilvēka dzīvība, ne veselība tumsas gariem nav svarīga. Viņiem ir svarīga tikai viņu mērķu izpildīšana, jo cilvēks viņiem nav tikai necība, patiesībā viņi cilvēku ienīst. Tomēr ļaunie pilnībā nevar iztikt bez viņiem. Šie gari ir līdzīgi cilvēkiem, kas dzīvo acīmredzamos grēkos, kā alkoholisms, naidis, dusmas un vardarbība. Viņi nestrādā, piedzeras un ir vardarbīgi. Dažkārt māju, kurā viņi dzīvo, viņi pamazām nokurina, jo trūkst naudas malkai, atstājot tikai ārējās sienas un griestus. Viņi dzīvo mājā, bet viņi nemīl šo māju, neciena to, ka viņiem tiek sniegta pajumte un to izposta. Ļauni gari ir līdzīgi šādiem cilvēkiem.

Viņi arī dzīvoja šajā cilvēkā, viņi panāca, ka cilvēks sevi sita ar akmeņiem, skrēja kails pa tuksnesi apkārt naktīm un dienām, samazinot ne tikai dzīves kvalitāti, bet arī samazinot viņa dzīves ilgumu. Vienmēr atcerēsīties, ja kāds domā, ka ļaunais gars rūpējas, lai cilvēka miesai būtu labi un patīkami, tā ir pievilšana. Tad, kad ļaunais gars pārņem kontroli, mēs

pieredzam to, ka viņš sāk cilvēku mocīt visādos veidos – gan garīgi, gan miesīgi. Īsu laiku meli cilvēku iepriecina, bet, kad melu tēvs ir pārņēmis vadību, tad cilvēks kļūst par vergu, pat līdz tādām briesmīgām stāvoklim tā, kā šeit ir parādīts.

Kā viņš par tādu cilvēku kļūva, kā vispār cilvēki nokļūst šādā stāvoklī? Ir dažādi veidi, bet mums jāatceras, ka šis cilvēks, visticamāk, pārkāpa pirmos divus baušļus. Atcerēsimies un sāksim ar pirmo – **Es Esmu Dievs, tavs Kungs, tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā**. Pielūgt jebkādu elku dievu jau ir bīstams ceļš uz verdzību ļauniem gariem.

Nākamais bauslis ir par Dieva vārdu, **tev nebūs Dieva, sava Kunga, vārdu nelietīgi valkāt...** 2. bauslī mums ir aizliegts burties un melot Dieva vārdā, bet tikai piesaukt Viņu visur, kur ir patiesība, piesaukt bēdās, un, protams, piesaukt Dievu, lūdzot un slavējot. Nākamais, kas notiek cilvēkiem elku reliģijā, ir, ka tie izmanto vārdu Dievs visdažādākajās burvestībās, citreiz labi domātās, bet citreiz ļauni domātās. Varbūt esat dzirdējuši vārdus – baltā maģija, melnā maģija. Te gan jāuzdod jautājums – ko Dievs saka par maģiju? No tā mēs varētu saprast, kas tad ir maģijas avots, tādēļ labāk lietosim vārdu burvestības.

Lūk, ko Dieva Vārds 5. Mozus 18:10 saka: *“Lai tavējo vidū neatrastos neviens, kas zīlē nākotni, kas laika zīmes izvaicā, nedz čūsku apvārdotājs, nedz burvis, nedz vārdotājs, nedz garu saucējs, nedz gaišrēģis, nedz mirušo aicinātājs, jo visi, kas dara šīs lietas, Tam Kungam ir negantība”*. Labāks vārds par negantību ir preteklība, t.i., tāda darbība vai stāvoklis, kas izraisa pretīguma sajūtu.

Dievs saka, ka preteklība arī ir nākotnes zīlēšana, pareģošana ar zīmēm pie debesīm un pie zemes, vārdošana, tas nozīmē, visdažādākās burvestības. Ar šiem ebreju valodā izteiktiem vārdiem apzīmē dažādu kategoriju burvjus un viņu specializācijas. Patiesībā visi, kas izmanto vārdus, lai mainītu pasauli, mainītu notikumus, ir burvji. Mainīt pasauli, tas nozīmē, tev izkārtot veiksmi vai novērst neveiksmi, veselību slimības vietā u. t. t., tātad, ar vārdu palīdzību mainīt pasauli. Nākamā kategorija ir tādi, kas ar vārdiem aicina garus no mirušo pasaules vai garus no garu pasaules, kuri, protams, nav mirušie, bet ir dēmoni. Tādējādi viņi aicināja ļaunos garus palīgā. Mūsdienās vēl parādās eņģeļu aicināšana, dažādu svarīgu mirušu personu aicināšana, “kosmiskās brālības” garu aicināšana, u. tml. Visi, kas dara šīs lietas, ir Tam Kungam preteklība.

Padomāsim, cik Dievam tas ir pretīgi, ka viņš veselas tautas aizden projām, ka atbrīvo zemi no tām. Dievam pretīgi ir tie grēki, kas īpaši cilvēkus samaitā, jo tie vairāk sabojā cilvēku, jo Dievam tas ir pretīgāk. Šī pirmā baušļa un otrā baušļa pārkāpums ir ļoti bīstams. Mums, kristiešiem, nepieklājas nekādā veidā izveidot sev elku dievus, maziņus un lielus, nopietnus un nenopietnus.

Pirmie kristieši varētu savās mājās turēt dažādas elku dievu statujņas, lai cilvēki nepamanītu, ka viņi ir kļuvuši par kristiešiem. Ja cilvēks aizvāca no savas mājas prom visas elku dievu statujas, citiem bija skaidri zināms, ka šie ir vai nu jūdi vai kristieši, kurus abus pagāni vajāja. Tik izdevīgi bija šīs statujņas sev atstāt, bet tomēr kristieši pateica, mums ar šiem dēmoniem, šiem elkiem nebūs nekādas darīšanas. Pat ja tas nozīmē, ka visi uzzina, ka es esmu kristietis. Apustulis Pāvils pat brīdināja kristiešus –

nepiedalieties elku mielastos. Daži cilvēki domāja, ka viņiem nekas ļauns nenotiks, jo tuvinieki viņus aicina uz elku mielastiem, kas nozīmē, ka tika veidots burtisks mielasts, kurš tika veltīts kādam dievam, un mielasta sākumā tā vadītājs pacēla kausu, piesauca elku dieva vārdu, un izlēja šo kausu ar tādu domu, ka elku dievs tagad pieņem to upuri. Apustulis rakstīja – tas ir bīstami, jūs nevarat piederēt elku dieva mielastam un Tā Kunga mielastam, Vakarēdienam. Jūs nevarat no elku biķera dzert to, kas upurēts dēmonam, un arī reizē pēc tam Kunga kausu dzert. Viņš brīdina – vai jūs gribat Dievu izaicināt šādā veidā?

1 Kor. 10:20-22 “Bet, ko tie upurē, tie upurē ļauniem gariem un ne Dievam. Bet es negribu, ka jums būtu kopība ar ļauniem gariem. Jūs nevarat dzert Tā Kunga biķeri un ļauno garu biķeri. Jūs nevarat būt Tā Kunga galda un ļauno garu galda dalībnieki. Jeb vai gribam To Kungu izaicināt? Vai tad mēs esam stiprāki par Viņu?”

Mārtiņš Luters nosauca, ka cilvēces lielākā problēma ir **viens vislielākais elks pasaulē**, viņš norādīja, ka šo elku sauc vārdā 'es'. Kas šis ir par elku? Tas ir cilvēks pats, tas pats, kurš izlemj, kas ir Dieva Vārds, kā arī to, kas nav Dieva Vārds. Tas, kurš, lasot Svētos Rakstus, saka, tas man ir derīgi, bet tas man nav derīgi. Viņš uzskata sevi augstāku par visu, jo cilvēks pats izlemj, kas ir patiess, kas ir nepatiess, kas ir labs un kas ir ļauns. Viņš lasa baušļus un saka – šis man patīk, jo tam es piekrišu, bet šim es nepiekrītu, jo man tas nepatīk. Tas ir šis elku dievs – **es**, es esmu tiesnesis pāri Dievam, es nosaku, kas ir pareizi un nepareizi. Šāds tiesnesis arī ir tas, kurš var izlemt, vai Dieva lūgšanas vietā iet pie zīlnieces, zīlnieka, vai pie ekstrasensa, pie sapņu skaidrotāja, pie vārdotājiem, numerologiem, astrologiem. Cilvēks neklausā Dieva vārdiem, dara, ko grib. Tas nekas, ka Dievs aizliedz pareģošanu, nē, man tas der, jo man visu pareizi pateica. Viņš domā, ka Dievs taču nevar būt pretim.

Dieva vārdos ir skaidri pateikts, ka tā ir preteklība, bet cilvēks saka – nē, man patīk, tātad tā nav preteklība.

Šis vīrs savā dzīvē bija izvēlējis lietas, kas mūsu Radītājam ir pretīgas, kas ar savu rīcību arvien vairāk un vairāk uzaicināja tumsas garus, ko Bībelē sauc par ļauniem gariem. Viss leģions tur nenonāca uzreiz. Parasti tas notiek tā, ka ieieta pirmais, pēc tam šī cilvēka rīcība, viņa dzīves veids tiek izmainīts tā, ka viņš ar savu dzīvi apzināti vai neapzināti ieaicina vēl vairāk.

Šis dēmonu pulks nenāca pretim Jēzum nejauši, jo no viņu vārdiem var secināt, ka ļaunais nāca Jēzum ar nolūku. Kā parasti, ļaunais pārsteidzās, domājot, ka viņš Jēzu varētu apturēt sava lielā skaita dēļ. Viņi nosauca Jēzu **visaugstākā Dieva Dēls**. Viņu mērķis nebija sludināt Kristu, bet apturēt. Kāds pārsteigums, ka viņi paši nonāca slazdā. Ja ļaunie gari saprastu, ko nozīmē Dieva Dēls, viņi būtu bēguši no viņa. Viņi nesaprata, ka Kristus ir

pats Dievs miesā. Kristum pavēlot, tika pārsteigti, jo viņiem bija jāatstāj savs mājoklis.

Jēzum pieder visa vara debesīs un virs zemes, Visaugstākais ir pats kļuvis par cilvēku, visa Dieva pilnība miesīgā veidā stāv viņu priekšā, bet to viņi sāka atskārst tikai pēdējā brīdī, tikai tad lūdās, lai Jēzus neliek viņiem nobraukt bezdibenī.

Kas tad ir šis bezdibenis, no kā viņi tik ļoti baidās, jo šinī pasaulē viņi ir nemirstīgi gari; no kā tad viņi bēga? No garu cietuma viņi baidījās, no bezdibeņa, kur tiek ieslodzīti visļauņākie gari tiesas dienai (*Jūdās 1:6* Arī eņģeļus, kas savu augsto stāvokli nesaglabāja, bet pameta savus mājokļus, viņš ir paturējies lielās dienas tiesai, tumsā un mūžīgās važās ieslēgtus), – un viņi lūdza, lai tur viņus nenogrūstu, lai atļauj ieiet cūkās, kas netālu ganījās. Jēzus atļāva, zinot, ka cūku moka nebūs ilgas, bet īsu brīdi. Cūkas labāk metās ūdenī, nekā dzīvoja ar ļauniem gariem.

Gani bija pagāni, viņi to visu redzēja un dzirdēja, jo vēlāk stāstīja, kā tas notika. Gani nebija kaut kur tālumā, viņus bija ieinteresējis, ko šis trakais, ļaunu garu apsēstais varēs izdarīt tam jūdu sludinātājam. Un, kad viņi gāja savās pilsētās un ciematos stāstīt, kas noticis, viņi neteica, ka, lūk, mūsu cūkas piepeši kļuva trakas un noslīka. Viņi bija vērojuši un pateica – šis jūdu sludinātājs ir vainīgs. Visi sapulcējās, jo šiem ganiem nepiederēja visas cūkas, tajos laikos parasti ganīja visa ciemata cūkas vienlaicīgi. Tas bija šo īpašnieku zaudējums, viņiem izstāstīja, kas notika, un viņi pārbijās. Tas ir pārsteidzoši, ka viņi nepriecājās, ka šis ļaunu garu apsēstais kļuva brīvs un pie pilna prāta, bet viņi baidījās. Viņi sāka nojaust, ka tur varētu būt iesaistīts jūdu Dievs, par kuru viņi zināja, ko jūdi pielūdž, jo viņi bija kaimiņi no pretējā ezera puses. Viņi zināja, ko jūdi pielūdž, tādēļ viņiem kļuva bail, ka tur ir Dievs iesaistīts, ka viņu Dievs ir spēcīgs. Tas arī lauza viņu pasaules uzskatu. Tu domā visu dzīvi, ka tavš dievs ir visspēcīgākais, bet tagad atnāk kāds cits sludinātājs un piepeši visu lielo dēmonu pulku izdzen ārā. „Lūdzu, aizej prom, tikai neko labu vairs nedari šeit! Lai nekas, kas mūs biedē, nenotiek. Labi, ka Tu viņu atbrīvoji, tikai ej

projām.” Un Jēzus uzklausa viņu lūgumu, jo viņš zināja, ka šie cilvēki nebija gatavi Viņu dzirdēt. Vispirms Kristus bija mirt un augšāmcelties, un tad apustuļiem doties pie pagāniem. Tomēr šī jau bija zīme nākamībai. Jēzus devās pie pagāna, kurš jau zemes virsū dzīvo it kā ellē, vergodams ļauniem gariem, un izglāba viņu. Tā bija zīme Jēzus mācekļiem, ka reiz būs jāsludina, jānes Jēzus Vārds, lai atbrīvotu pagānus no ļauno garu varas, no viņu elkiem un ievestu viņus patiesības gaismā.

Un šis vīrs lūdz, Jēzu, jo negrib palikt tumsā. Viņš saprata, kā kopā ar visiem maldījies, un tā nonācis dēmonu varā. Viņš grib būt kopā ar Jēzu. Tā ir ļoti laba vēlme, būt ar Jēzu kopā. Jēzus viņam teica: "Atgriezies savās mājās un izstāsti, ko Dievs tev ir darījis." Un viņš arī to darīja. Gāja un sludināja, ko Jēzus viņam ir labu darījis. Vispirms atcerēsīties, ka evaņģēlija autors atstāta patiesību. Viņš gribēja šeit kaut ko arī uzsvērt, kas bija jāzina pirmajiem kristiešiem, – ka Kristus nav tikai īsts cilvēks, bet, ka Viņš ir Tas Dievs, kas glābj cilvēkus, viņš uzsvēra noslēgumā, ka viņš aizgāja stāstīt, ko Jēzus viņam ir darījis, lai tie, kas lasa evaņģēliju, sāktu saprast, kas ir Jēzus. Kas cits kā Dievs var piedot grēkus? Jēzus saka, lai jūs zinātu, ka Man ir vara piedot grēkus – celies, ņem savu gultu un staigā! Evaņģēlists saka – ko Jēzus ir labu darījis.

Lai lasītājs saprastu Labo vēsti, ka pats Dievs glābj cilvēkus, pats Dievs ir kļuvis par vienu no mums, lai mūs tiešā veidā izglābtu.

Pēc Kristus krusta nāves evaņģēlistam vēl vairāk bija ko rakstīt; jo šeit kā paraugs, kā piemērs tika parādīti daži cilvēki; kāds tika dziedināts, kāds augšāmcelts un no kāda izdzina ļaunu garu. Kad Kristus pie krusta nomira, kad Viņš uznesa mūsu grēkus pie staba, pienagloja mūsu grēku sarakstu pie krusta un izdzēsa to ar savu nāvi, tam vairs nebija varas pār cilvēku. Nevienu cilvēku vairs sātans nevar saukt par savējo, jo parādi ir samaksāti. Kas paliek sātana verdzībā? Tikai tas, kas tur grib palikt. Tas, kurš negrib ticēt Jēzus

vēstij, tas labprātīgi paliek šinī verdzībā, lielākā vai mazākā.

Šī vīra piemērs ir, kā liels grēcinieks, pakļāvies sātanam un visiem tumsas pulkiem, vada briesmīgu dzīvi, Kristū tiek atpestīts. Ir arī cita veida grēcinieki, kuri grēko nedaudz, bet apustulis Pāvils ir nelokāms, kad viņš saka – reiz mēs visi miruši dzīvojam savos grēkos, pakļauti šīs pasaules varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, nepaklausības garam. Mums likās, ka nekalpojam sātanam, bet patiesībā kalpojām.

Kristus mūs atbrīvoja, Kristus mūs, kas bijām miruši darījis dzīvus, paaugstinājis, izglābis žēlastībā. Cik mums ir svarīgi saprast, ko Dievs ir darījis, ko Kristus ir darījis labu mūsu dzīvē. Vispirms tā ir krusta nāve, grēku piedošana un mūžīgās dzīvības apsolījums.

Nākamais, Viņš apsolīja būt mums klāt līdz pašam laiku beigām; Viņš mūs neatstāja vienus, bet sūtīja Svēto Garu, kas mūs vieno ar Kristus Garu. Mums nav trīs Dievu, bet ir viens Dievs. Ir trīs Dieva personas, bet tikai viena Dieva trīs personas. Šīs trīs personas darbojas vienā prātā, viņām ir viena griba, viena vēlme.

Tāpēc, kad mēs raugāmies uz Kristu, mēs raugāmies ne tikai uz Dēlu, bet tanī brīdī redzam Tēvu un Svēto Garu. Jo, kāds ir Dēls, tāds ir Tēvs. Nav viegli to saprast. Un patiesībā – vispār to nevar saprast.

Bet ir būtisks rezultāts. Senās Baznīcas mācītājs Augustīns stāstīja, ka viņš ir uzrakstījis 15 grāmatas par Dieva trīsvienību. 15 grāmatas, kuras bieži vien ir labojis, jo nākušas jaunas domas un kļūdas atklājās...

Tad viņš vienu dienu gāja gar jūras krastu un ieraudzīja mazu puiku, kurš ar gliemežvāku nes un lej ūdeni smiltīs izraktā bedrē, lēja un lēja... un rezultāta nav. Augustīns prasīja – ko tu dari? Zēns atbildēja: “Es gribu jūru ieliet šinī bedrē. Visu jūru”. Augustīnam tanī brīdī *pieleca*, ka, mēģinot saprast Trīsvienību, viņš uzvedas kā zēns, kurš grib jūru ieliet smilšu bedrē.

Ir kaut kas, kam mēs varam ticēt, bet nekad nespējam saprast. Kas mums ir svarīgākais no Dieva Trīsvienības? Un svarīgais ir tas, ja Kristus – Dēls un Debesu Tēvs, un Svētais Gars ir tas pats viens Dievs, kas mūs glābj, tas nozīmē, ka viss, ko Jēzus ir sacījis, pavēlējis un apsolījis, nemainīgi tiks piepildīts, ka Tēvs nepārdomās, ka vienā brīdī neatcels to, ko Dēls mums ir apsolījis. Nepārdomās. Tas ir svarīgi, kad Jēzus apsola un saka, ka tas tā notiek, ka to Dievs nevis vienkārši atbalsta, bet, ka tā ir Dieva griba. Dieva griba. Par to mēs kļūstam pilnīgi pārliecināti tad, ja mēs atzīstam, ka Tēvs un Dēls, un Svētais Gars ir viens Dievs – Visuvarēns, mūžīgs, visu zinošs, patiess, laipns un lēnprātīgs. Lēns dusmās un bagāts žēlastībā.

Caur Jēzu viss dzirdētais ir paša Debesu Tēva mums teiktais. Kad mēs nonākam pie tādas atziņas, tad mēs zinām, ja mums ir problēmas, bēdas, sāpes, tad nav jāskrien laimi meklēt, kā to pagāni dara, pie burvjiem, zīlniekiem, riskējot ar savām attiecībām ar Debesu Tēvu.

Tikai ticī uz Jēzu Kristu, tādēļ tu tiks izglābts! Tu būsī mūžīgā dzīvībā, tur tev būs patiesais miers, kāda šeit tavai dvēselei nav. Tur būs mīlestība, kādu tu šeit nespēj piedzīvot, tur būs attiecības, par kurām mēs šajā pasaulē pat sapņot nevaram.

Tur būs Glābējs Jēzus, kuru nekad neesam redzējuši, bet kura atnākšanai mēs ceram un gaidām.

Āmen!

Māc. Ingus Dauksta svētruna
Nedzirdīgo dievkalpojumā

Rādīšanas liecības

Fragmenti no Andrew Snelling raksta izdevumā Creation Ministries International (CMI)

“Growing Opals — Australian Style” <https://creation.com/growing-opals-australian-style>.

Viss raksta tulkojums *latviski* būs pieejams CMI vietnē: <https://creation.com/latvian>

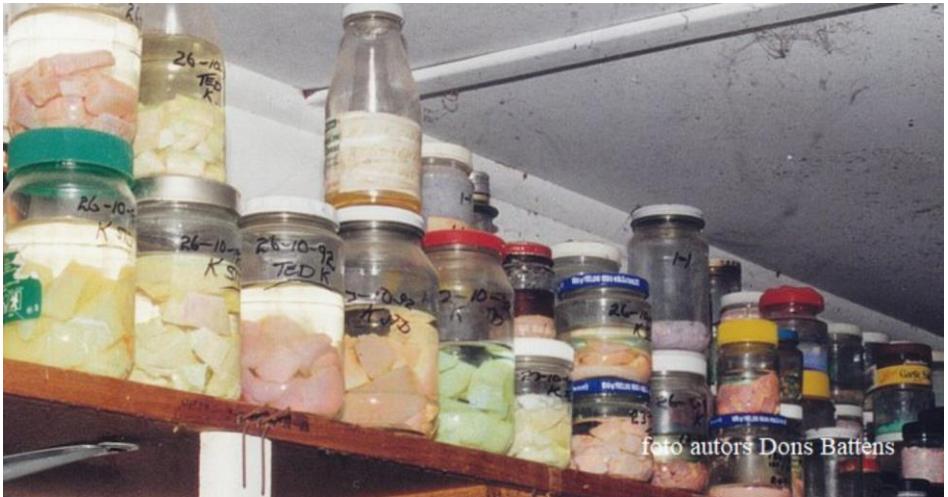
Opālu audzēšana – Austrālijas stilā

Autors Endrjū Snelings

Putekļainā vecā koka šķūnī sānielā Laitnigrīdžā (*Lightning Ridge*), Jaundienvīdvelsā, Austrālijā, amatierzinātnieks, cenšoties atklāt opāla izcelsmi, ir spējis “izaudzēt” opālu, kas praktiski neatšķiras no iegūtā dārgakmens.

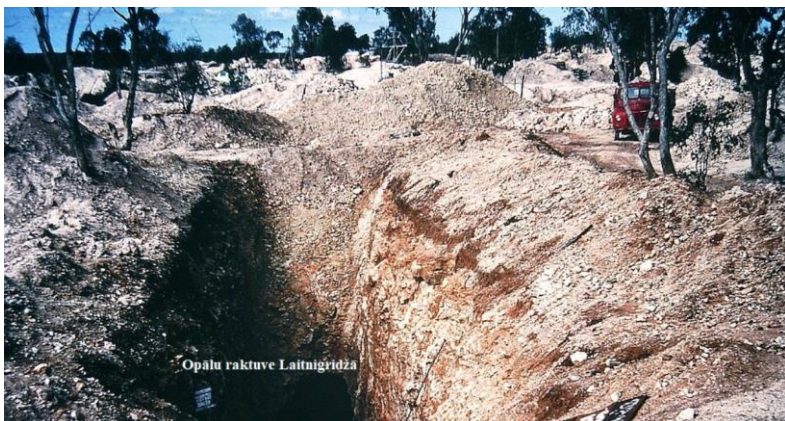
Lena Krema (*Len Cram*) šķūnim ir jābūt vienai no dīvainākajām, neparastākajām pētniecības laboratorijām visā pasaulē. Pie sienām ir plaukti

ar pudeļu rindām, zemesriekstu sviesta burkā un citiem traukiem. Katrs no tiem ir nosegts ar plastmasas vāku un gumijas joslu, uz kuras ir uzrakstīti dati.

Burkas un pudeles ir piepildītas ar piena krāsas šķidrumu, un katrai apakšā atrodas daži centimetri nogulšņu. Aplūkojot to tuvāk, tam piemīt visskaistākā dārgakmens opāla krāsa un mirdzums, kādu vien var iedomāties. Jā, mākslīgais opāls, kas audzēts laboratorijā īsā laika periodā – nevis miljoniem gadu!

Lena opāli apmānījuši vecos kalnračus, kuri visu mūžu dzīvojuši

Laitnigrīdžā. Lens ir kļuvis tik prasmīgs, liekot viņiem noticēt, ka viņa opāli ir no dažādiem opālu laukiem pilsētas apkaimē.

Lens nebūt nelielās ar saviem neparastajiem atklājumiem, parasti par tiem runā nelabprāt. Pilsētiņā, kur cilvēku iztika ir atkarīga no īstajām lietām, kas nāk no zemes, par viņa darbu valda lielas aizdomas. Taču Lena galvenais mērķis nav ražot opālu. Drīzāk viņa mērķis ir noskaidrot, kā veidojas opāls.

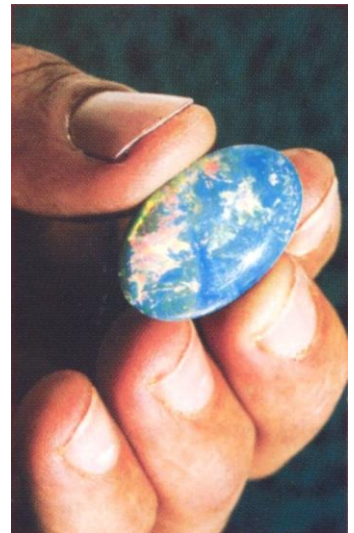
Lens Krams ir uzticīgs kristietis ar neatlaidīgu apņēmību savā darbā. Viņa eksperimenti ir apgāzuši tradicionālās teorijas par opālu, pat apgāžot pieņemtās evolūcijas ģeoloģijas idejas un tās apgalvojumus par miljoniem gadu ilgu opālu veidošanos un vecumu. Taču Lens nav izsmalcināts zinātnieks – tikai "10 procenti iedvesmas un 90 procenti sviedru", jā, mākslīgais opāls, kas audzēts laboratorijā īsā laika periodā – nevis miljoniem gadu. Tikai daži cilvēki par opālu zina vairāk nekā Lens. Pat zinātnieki, kas atsakās atzīt viņa darbu, piekrīt, ka viņš šajā jomā ir pasaules autoritāte.

Lens pameta skolu 15 gadu vecumā. Autodidakts ar ļoti analītisku un pētniecisku prātu, viņš formālo izglītību ieguva tikai pēc tam, kad bija pabeidzis lielāko daļu savu pētījumu par opālu audzēšanu. Tas ietver arī iegūto doktora grādu (PhD par promocijas darbu par opālu pētījumiem) – akadēmiskais diploms, viņš saka, viņam bija vajadzīgs, lai viņa darbs tiktu atzīts zinātnieku aprindās!

Lens sāka pētījumus ar opālu Kvīnslendā 1950. gados. Jau tad viņš domāja, vai varētu izaudzēt opālu, tad sāka savus pirmos eksperimentus, izmantojot visu veidu medu un sērskābi. Galu galā 1962. gadā viņš pārcēlās uz Laitnigrīdžu Jaundienvidvelsā, kur viņš nopietni sāka īstenot savu sapni par opāla izgatavošanu.

Tā sākās zinātnisks piedzīvojums, kas turpinās. Viņš izpētīja visus pieejamos zinātniskos rakstus par silīcija dioksīdu. Viņš gadiem ilgi veica eksperimentus – izmēģinājums pēc izmēģinājuma, neveiksme pēc neveiksmes. Katrs eksperiments tika rūpīgi reģistrēts. Rezultāti tika dokumentēti. Viņš bieži zaudēja drosmi, bet joprojām bija turpinājis.

CSIRO pētījumi. Tajā pašā laikā, kad Lens veica savus pētījumus mājas apstākļos, citi,

tostarp Austrālijas CSIRO (Sadraudzības Zinātniskās un rūpnieciskās pētniecības organizācija, *Commonwealth Scientific and Industrial Research Organisation*) arī veica pētījumus par opālu. Dr. Džona Sandersa (*John Sanders*) vadītā pētnieku grupa no CSIRO Materiālzinātnes nodaļas Melburnā veica nozīmīgus atklājumus, skaidrojot opāla krāsu un uzbūvi.

Izmantojot elektronu mikroskopu, Dr. Sanders atklāja, ka opālu veido miljoniem sīku silīcija oksīda lodīšu, kas izkārtotas regulāri.

Starp katru no šīm lodītēm tika atrasti vēl mazāki caurumiņi vai spraugas, caur kurām gaisma izkļiedējas, tas ir, kad balta gaisma vai parasta saules gaisma spīd caur caurumiem, tā sadalās krāsās. Opālā, kurā lodītes bija mazas, iegūtās krāsas bija varavīksnes tumšākās krāsas – violeta, indigo un zila. Kad lodītes bija lielas, tās ieguva dzeltenu, oranžu un sarkanu krāsu. Vērtīgo opālu atrod tad, ja lodītes ir regulāri izkārtotas. Parastajā opālā nav noteikta raksta.

Dr. Sanders un viņa komanda 1968. gadā izgatavoja mākslīgu materiālu, kas bija salīdzināms ar dabīgo opālu. Viņi izņēma patentus Anglijā un ASV. Tomēr, tāpat kā Lens Krams, viņi apzinājās sava darba potenciālās briesmas (piemēram, ja opālu varētu lēti ražot mākslīgi, tas pilnībā iedragātu dabiskā opāla vērtību un tādējādi sagrautu opālu ieguves rūpniecību). Tādējādi viņi centās noslēpt savu atklājumu.

Tikmēr Lenam beidzot izdevās izmantot CSIRO pētījumus savam darbam. Viņš veica arvien vairāk eksperimentu, kuri nedeļa rezultātus – “veiksmīgas neveiksmes”. Uz savas laboratorijas sienas viņš ir piestiprinājis divus teicienus, kas ir viņa darba pamatā: "Šajā laboratorijā panākumi nekad nav garantēti, un neveiksme nekad nav pastāvīga" un "Bailes no Tā Kunga ir visas gudrības sākums".

Tikai 1975. gadā Lens guva savus pirmos panākumus. Viņš ielēja pudelē mazliet "šo" un mazliet "to". Viņš to sakratīja, nolika plauktā un par to aizmirs. Kādu laiku vēlāk viņš kopā ar draugu atradās šķūnī–laboratorijā, darot kaut ko citu, kad viņa draugs pamanīja pudeli. Apakšā bija trīs milimetrus liels dārgakmens opāls! Lens balstījās uz šiem panākumiem. Tagad, kad viņš bija atvēris durvis, viņš varēja izaudzēt visdabiskākā izskata opālus, kādus vien kāds varēja iedomāties. Viņa plauktos ir Andamūkas (*Andamooka*) zilie/zaļie; Kūber Pedi (*Coober Pedy*) baltie un "kristāli"; Meksikas apelsīni un Laitnigridžas melnie – visi audzēti viņa šķūnī. Opāls izskatās tik dabisks, ka tajā ir dažādu krāsu joslas ar dažādiem rakstiem un starp tiem parastā opāla līnijas. **Lena opāls izskatās īsts vienkārši tāpēc, ka**

tas ir ists. Acīmredzot viņa process imitē procesu, kas dabā veido opālu. Un Lena opāls aug normālā istabas temperatūrā bez spiediena vai mehāniskas palīdzības. Turklāt Lena jaunākais opāls izskatās identisks dabiskajam opālam pat elektronu mikroskopā. Citi mēģinājumi ražot opālu, tostarp CSIRO, izskatās ievērojami atšķirīgi.

Lena darbu motivē viņa stingrā kristīgā pārliecība. Viņš ir radīšanas piekritējs un apgalvo, ka viņa eksperimenti diskreditē unificētās ģeoloģijas teorijas par lēnu un pakāpenisku opālu veidošanos (evolūciju) tūks tošiem un miljoniem gadu laikā. Izstrādājot savu opālu audzēšanas sistēmu, viņš uzzināja daudz par to, kā veidojas opāls. Lens uzskata, ka tas ir noticis tikai dažu mēnešu laikā piemērotās apjomīgo nogulumu slāņu daļās, kas izveidojušies katastrofālo Lielo plūdu laikā, un viņš apgalvo, ka var to pierādīt.

Evolūcijas teorija ir nepareiza. Opāla veidošanās aizņem ļoti īsu laiku, tikai dažas nedēļas. Pašreizējā zinātniskā teorija, kas balstās uz ģeologu uniformisko ticību par lēniem un pakāpeniskiem procesiem miljoniem gadu, apgalvo, ka opālu veidošanās bija nogulumu process. Silikagels (silta ūdens šķīdums, kas pārsātināts ar silīcija dioksīdu) tika nogulsnēts miljoniem gadu, slānis pēc slāņa, aizpildot plaisas un atstarpes pamatiezī, kas bieži ir irdens smilšakmens, lokāli (t.i., opāla raktuvēs), ko sauc par opāla netūrumiem. Vairāk nekā miljoniem gadu gēls it kā lēnām izžuva, kļūstot ciets. Pastāv uzskats, ka apmēram centimetram (nedaudz vairāk nekā trešdaļai collas) opāla attīstībai vajadzēja aptuveni piecus miljonus gadu, iespējams, lietum silikagelu mazgājot opāla netūrumos.

Taču Lens ir pierādījis, ka opāla veidošanās process, iespējams, ļoti atšķiras no šī. Viņa burciņās pirmais krāsas pieskāriens parādās 15 minūšu laikā! Trīs mēnešu laikā viņš iegūst vairāk nekā vienu centimetru (puscollu) vertikālas izaugsmes. Lens saka, ka visilgākā daļa ir izžūšanas process, jo attīstošajā opāla struktūrā esošais ūdens tiek izvadīts nākamo mēnešu un gadu laikā. Faktiskā opāla veidošanās aizņem ļoti īsu laiku, tikai dažas nedēļas). Tomēr pieņemtā evolūcijas teorija saka, ka ūdens iztvaiko un opāls izveidojās, silikagelam izžūstot. Saskaņā ar Lena teikto, tā nav patiesība. Viņš saka, ka dabisko opālu neveido silikagela plūsmas, bet tas sacietēja zem ūdens. Lens saka, ka viņam tas ir izdevies, jo viņš bija sagatavots aplūkot zinātnisko problēmu, pilnībā neņemot vērā evolūcijas un uniformisma pieņēmumus, – attieksme, kas ir atšķirīga no citu zinātnieku attieksmes. Lai gan dažas no CSIRO doktora Sandersa zinātniskajām teorijām ir pretrunā ar

Lena Krema teoriju, Dr Sanders Lena darbu ir raksturojis kā ievērojamu. "Viņš ir izrādījis neticamu centību, mēģinot noskaidrot, kā un kāpēc opāls tika izveidots. Japāņi ir izgatavojuši opālu, taču tas ne tuvu nav tas pats, ko ražo Lens, saka Dr Sanders. Nevienam citam nav izdevies notvert vērtīgā opāla uguni vai dabisko izskatu, kāds piemīt Lena opālam.

Nav šaubu, ka Lens ir pierādījis, ka opāls var veidoties diezgan ātri. Tas, kas nepieciešams, ir elektrolīts (ķīmisks šķīdums, kas ir elektriski uzlādēts), silīcija dioksīda un ūdens avots, kā arī neliels daudzums alumīnija oksīda un laukšpata. Šis opāla pagatavošanas receptes pamata sastāvdaļa ir ķīmiska viela, ko sauc par tetraetilortosilikātu vai saīsināti TEOS, kas ir silīcija dioksīdu saturoša organiska molekula. Alumīnija vielas daudzums, kas pārvēršas par alumīnija oksīdu, nosaka opāla cietību.

Opāla veidošanās process ir jonu apmaiņas process, ķīmiskais process, kas ietver opāla struktūras veidošanu jonu pēc jona (jons ir elektriski lādēts atoms vai atomu grupa (molekula)). Saprātīga līdzība būtu kristāla augšana ķīmiskā šķīdumā. Ja ir atbilstošs ķīmiskais maisījums, šķīdumā veidojas neliels kristāls. Pēc tam kristāls kļūst arvien lielāks, līdz šķīdumā tiek izlietotas tā pagatavošanai nepieciešamās ķīmiskās vielas. Opāls nav kristāls, bet Lens ir parādījis, ka tas aug apmēram tāpat. Jonu apmaiņas process kādā brīdī sākas un izplatās, līdz tiek izlietotas visas kritiskās sastāvdaļas, šajā gadījumā elektrolīts. Šis sākotnējais veidošanās process notiek ātri, dažu mēnešu laikā Lena laboratorijā.

Pēc sākotnējās veidošanās dažu nedēļu laikā opālam ir skaisti krāsu raksti, taču tajā joprojām ir daudz ūdens. Lēnām, vairāku mēnešu laikā notiek turpmākās ķīmiskās izmaiņas, kas nostiprina silikagelu. Šīs izmaiņas rada dažādus krāsu modeļus un "izspiež" ūdeni. Tā nav sākotnējā formēšana, kas prasa laiku, drīzāk tā ir šī pārstrukturēšana. Tikai pēc tam, kad opāls ir pārstrukturēts, tas ir stabils un noderīgs kā dārgakmens.

Ātra veidošanās dabā. Tagad ir jauns skaidrojums par to, kā opāls, iespējams, veidojas dabā. Kādā vietā saimniekiezī ir pareizs elektrolīta un citu sastāvdaļu maisījums. Ķīmiskais process sākas un izplešas uz āru. Tas jonu apmaiņas procesā pārvērš smilšakmens vai opāla netīrumus vērtīgā opālā, izmantojot elektrolītu. Kad tas viss ir izlietots, process apstājas un vairs neveidojas vērtīgais opāls. Pēc šīs sākotnējās veidošanās silikagels dabiski pārstrukturējas, kļūstot kompaktāks, un "izspiežot" ūdeni.

Šis vienkāršais eksperimentāli pārbaudītais process var izskaidrot, kā opāls veidojās tik daudzus dažādos veidos.

Ja lielākā daļa pamata nogulumu nesen tika katastrofāli nogulsņējušies Noasa plūdos un strauji veidojās opāls, kāpēc uniformitārajai ģeoloģiskajai laika skalai ar miljoniem gadu būtu jāierobežo jaunu opālu atradņu izpētes mērķi ar t.s. Krīta smilšakmeņiem? Visi smilšakmens slāņi, kas atgādina tādu zināmu opālu lauku kā Kūberpedija (Dienvidaustrālija), Lainigridža (Jaundienvidvelsa) u.c. ieži, ir jāuzskata par potenciāliem neatkarīgi no tā, no viņu izsecinātā uniformitārā ģeoloģiskā vecuma.

Fragmentu autors Endrjū Snelings
tulkots ar izdevuma laipnu atļauju;

Articles from Creation Ministries International (creation.com), a ministry that specializes in creation/evolution, and that publishes Creation magazine, are republished with their kind permission.

This use does not imply that CMI either endorses or opposes the positions taken in articles on other topics

Pārdomas

Savos pārkāpumos bijām miruši (Ef. 2:5).

Aplūkosim šo lietu uzmanīgāk, un mēs būsīm pārsteigti ieraudzīt vārda “miris” nozīmi. Miesīgi miris cilvēks ir atpazīstams pēc tā, ka tas nekādi nereaģē. Viņš neko neredz, nedzird un nejūt. Turklāt tam nav pat visseklākās elpas, lai arī viņam joprojām ir tie paši orgāni, kas dzīvajiem – acis, ausis, mute un plaušas.

Ar garīgi mirušo tas gluži tā nav. Iespējams, ka visi viņa maņu orgāni ir veseli un dzīvi, viņam ir skaidrs prāts, jūtīga sirds, daudz zināšanu, augsti principi, brīnišķīgi vārdi un darbi. Bet viņam pietrūkst vienas lietas – dzīves Kristū, vienības ar Dievu, izpratnes par Dievu, Viņa gribu, Viņa vārdu un žēlastību. Viņš ļoti labi redz, dzird, domā un jūt visu, kas virs zemes ir uztverams, taču viņš nespēj saņemt neko no Dieva Gara.

Tagad aplūkosim kādu piemēru. Cilvēks lasa, izprot un zināmā mērā tic Dieva vārdam. Tomēr, lasīdams un dzirdēdams Dieva skaidros spriedumus par viņu, tas arvien paliek gaužām mierīgs un netraucēts. Viņš lasa un dzird par Dieva valstību, par Dieva žēlastību un draudzību, par svētīgu vienību ar Dievu, bet tas viņā neizraisa ne mazākās ilgas pēc tā visa – tāpat kā mirušā ķermenī vairs nav dzīvas elpas.

Viņa sirds ir pildīta ar elkiem, ar pasaulīgām un tukšām lietām. Tā ir pilna ar jautājumiem: ko ēdīsim, ko dzersim un ko ģērbsim mugurā? Ko redzēsim, dzirdēsim un baudīsim? Bet Dievs? Ko Viņš grib? Par to cilvēks nerūpējas. Jā, varbūt viņam ir zināma ticība Dieva vārda patiesumam. Varbūt, ka viņš to nekad nav apšaubījis un pat jūt tam iekšēju apliecinājumu.

Dieva vārdā viņš redz un dzird visskaidrāko nosodījumu ikvienam, kas nav dzimis no Dieva, nav piedzimis no jauna. Tomēr nekādu jaunpiedzimšanu viņš sevī nepazīst, viņš nemaz nebīstas! Bet viņš taču tic Dieva vārdam! Un šai Dieva vārdā

viņš redz, dzird un lasa par diviem ceļiem: plato ceļu, kas ved uz pazudināšanu, kur dodas “daudzi”, un šauro ceļu, kas ved dzīvībā, kur dodas tikai “nedaudzi”. Taču nevienu dienu tas neuztraucas par to, uz kura ceļa viņš pats atrodas. Tomēr viņš uzskata, ka Bībele ir Dieva vārds! Kāpēc šis cilvēks nemaz nebaidās? To sauc par “nāvi”. Te mēs saprotam, ko nozīmē vārds “miris” – “miris grēkos un pārkāpumos”.

Kas cilvēkus vada cauri dzīvei, kad viņi ir garīgi miruši? 2. pantā apustulis saka: jūs “dzīvojāt, pakļauti šīs pasaules varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, garam, kas vēl tagad darbojas nepaklausības bērnos”. Cilvēks peld pa straumi, rīkojas līdzīgi pārējiem, seko pasaulei un valdošajiem tikumiem. Ja pasaule ir rupja, arī viņš ir rupjš. Ja pasaules tikumi ir smalkāki, arī viņš dzīvo smalkāk. Un tas var izpausties dažādos veidos. Taču visos šais veidos viņš arvien pieder pasaulei un platā ceļa gājējiem.

K.O.Rozeniuss

Pārdomas

Dievišķā Mīlestība

Vienīgi līdzcietīga mīlestība ir tā, kas patiesi saista cilvēku pie cilvēka un visus kopā pie Dieva. (Sv. Antonijs)

Ir atkal Adventa laiks. Ziemsvētku gaidīšanas laiks. Kristus piedzimšana. Kad man palūdzta atsūtīt rakstiņu mūsu avīzei, nodomāju – nu, ko lai rakstu? Neko jaunu jau nepateikšu. Par tiem Ziemsvētkiem taču viss jau sen ir uzrakstīts un pateikts! „Balts sniedziņš snieg uz skujiņām... Jo jums šodien Pestītājs dzimis... Gods Dievam augstība, un miers virs zemes...” Bet Dieva Dēls nāk! Nāk atkal katru gadu no jauna! Nāk, lai nestu pasaulei mieru. Viņa atnākšana liek mums saņemties, sagatavoties... Nu, kļūt kaut mazliet labākiem. Mācīties mīlestību un žēlsirdību.

Pasaulē trūkst mīlestības, tajā valda milzīga nevienlīdzība. Tas arī ir iemesls daudzajiem nemieriem un kariem. Šodien, arī šajā Ziemsvētku laikā nevar par to nerunāt. Ja cilvēki visu to, ko ir veltījuši asiņaino karu veicināšanai, būtu ziedojuši humānu darbu veikšanai, mūsu dzīve būtu Tēva Svētību pilna. Cilvēki, kas citos neredz savu tuvāko, kas sakrāj bagātības un uzkundzējas pār svešu mantu, nav kristieši, jo tie nepazīst žēlsirdību. Starp šiem, pasaulē bagātības savākušajiem kungiem, ir daudzi, kuri sevi sauc par kristiešiem, bet diez vai tie pazīst Tā Kunga Vārdu, jo Dievs māca mums pazemību un līdzcietību, piedošanu un žēlsirdību. Tēvs mūs māca ar Savu Vārdu, un Viņa Vārdā ir Viss, jo tas nāk no Dieva. Šodien mums īpaši vajadzīgs Viņa vairogs, lai neuztvertu visu, ko dzirdam, kā absolūtu patiesību. Pazemība ir miera pamats, un pasaules samilzušo problēmu atrisinājums ir mīlestība.

„Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību... pilnu žēlastības un patiesības.” (Jāņa ev. 1:14) Kristus piedzimšanas laiks ir laiks, kad mēs savas sirds durvju atslēgas cenšamies notīrīt, nospodrināt, jo tās atkal pa šo gadu ir ierūsējušas un lāgā negrib slēgties... Šis ir laiks, kad mācāmies savu dvēseli nomazgāt no visiem grēkiem, sevišķi no tiem, kurus apkārtējie neredz, kuru dēļ pašam ir kauns. Šodien tik daudzi ir neapmierināti ar visu, ko redz, dzird un jūt. Aprunā tos, kas nav klāt, kum un burkšķ vienā laidā. Vai varam iedomāties, cik netīra un aptraipīta ir tāda grēcinieka dvēsele?

Šis ir laiks, kad mācāmies lūgt Dievu. Laiks, kad mācāmies priecāties un pateikties par skaistu dienu, par līdzās esošajiem cilvēkiem. Par mums

doto dzīvību un dzīves dāvanu, par visu, kas mūs tuvina Dievam. Laiks, kad mācāmieš izdarīt kādam cilvēkam ko labu. Piedot pāridarījumus, piezvanīt, atvainoties, uzrakstīt vēstuli.

Nomierināt un iedrošināt satrauktu cilvēku, apciemot vientuļo un noskumušo. Uzdāvināt savu laiku, savu klātbūtni. Uzdāvināt kādu skaistu lietiņu, kādu kārumu.

Kristus nāca kā Cilvēks, lai pasaulei atklātu Dievišķo mīlestību. Kā mums iepazīt pasauli, ko redz ar sirdi? Visam pāri ir mīlestība, līdzcietīga mīlestība. Visi esam dvēseles, kas ir atlidojušas uz planētu Zeme, lai mīlētu un tiktu mīlēti. „Mīlestība ir radījusi pasauli, un pasauli iepazīst mīlot.“

(J. Rubenis) Mēs esam ieņēmuši cilvēka ķermeni un tiecamies iegūt zināšanas un apgūt mācības, kas mums tiek dotas. Ierodoties uz zemes, mēs satiekam citas dvēseles, mēs sākam tās iepazīt un mīlēt. Jā, mēs sastopam vilšanos, nodevību un sāpes, nostaļģiju un skumjas. Tomēr ciešanas, asaras un sāpes attīra un ceļ mūsu Garu pretī Gaismai, pretī Kristum. Dzīvot garīgu dzīvi nekad nav par vēlu. Mēs ne mirkli neesam vieni, un dvēsele īsteni dzīvo tikai kopā ar Dievu. Debesu Tēvs ir Tas, kas mūs katru veidojis – tikai Viņa priekšā es varu saprast, kas es esmu. Svarīgi zināt, ka tas tā ir, sajūst savu iekšējo pasauli. Paskatīties uz sevi no iekšienes, kas tur mīt manī. Taustāmā pasaule var būt tuvu un tālu, bet garīgā pasaule ir vienmēr klāt. Būsim vērīgi, regulāri „pabarosim” savu prātu un dvēseli, lai mūsu būtība ir tā piepildīta, un tā varētu silti apskaut visus, kuri nonāk mūsu ceļā. Nebaidīsimies lieku reizi pateikt paldies un dot savu sirds svētību ikdienā tuvajiem, mīļajiem cilvēkiem, jo pateicība ir cēlas dvēseles tikums. Pateicība nemanāmi vairo labestību, mīlestību un dod pasaulei mieru. Patiesu mieru, kas ir īsts tevī pašā, prieku, kas laužas ārā no tavas sirds un ir vaigā pamanāms, mīlestību, kas silda un liek kļūt labākam. Svētīgi ir tie cilvēki, kas ienāk mūsu dzīvē un liek

mums redzēt sauli tur, kur agrāk redzējām mākoņus. Kuri tic tev tik stipri, ka tu arī sāk ticēt sev un visam, ko tu dari un jūti. Cilvēki, kas prot būt nemanāmi ikdienas problēmās, kas ir blakus ar savu sirds siltumu un viedumu. Kas mīl tevi vienkārši tāpēc, ka tu esi. Nebūsim saīguši un neapmierināti, smaidīsim vairāk, mīlēsim un ļausim, lai Dieva dzirksts arī caur mums spīd šajā bēdu pasaulē! Lai tie, ar ko mēs ikdienā satiekamies, redzētu, ka mēs dzīvojam Kristū un Viņš dzīvo mūsos! Lai Kristus bērniņš dod mums šajā Ziemsvētku laikā runāt par Dievu, par garīgo dzīvi tā, lai katrs vārds, kuru mēs sniedzam citiem, nāktu no mūsu sirds un ietu uz klausītāja sirdi kā pērle, kā bezgalīgi vērtīgs Dārgums. Līdz atnāk Svētvakars, kad ar citādu dvēseli mēs dodamies Tev pretī, Kungs.

Kādai mazai meitenītei prasīja: ko tu darīsi Dieva tiesā, kad tevi apsūdzēs? Viņa atbildēja – paslēpšos aiz Jēzus.

Priecīgus Ziemsvētkus un laimīgu Jauno gadu!

Zaiga Ābele

Paldies!

Sirdssilts paldies ģorim un diriģentei Ilzei Reinei, un māksliniekiem par Adventa koncertu „Ja uz Bētlemi es ietu” 17.decembrī!

Zināšanai!

Dievkalpojumi –

svētdienās pl.10:00

trešdienās pl.18:30

➤ ***dievkalpojums ģimenēm katra mēneša 2. svētdienā pl. 12:00***

➤ ***Bībeles stundas – ceturtdienās pl.18:00; YouTube kanālā pieejams ieraksts.***

Smaidam

- * Mana māte ir ļoti skaista. Var redzēt, ka viņa reiz bija jauna.
- * Spalvas ietver visas dzīvās radības ar spalvām – vistas, zosis, pīles, putnus un indiāņus.
- * Guļot labi turēt logus vaļā, jo elpot ir veselīgi.
- * Man nevajag klepus sīrupu, es varu klepot bez tā.
- * Man nepatīk minerālūdens bez gāzes, tas ir pārāk šķidr.
- * Man vairs nav vecmāmiņas, viņa tika iestādīta kapos.
- * Jauki, ka vectētiņš un vecmāmiņa kopā ir kopā, lai vismaz parunājas.
- * Kad vecmāmiņai sāp zobi, viņa vienkārši ieliek zobus glāzē.
- * Jo vecāks cilvēks kļūst, jo dārgāki kļūst viņa zobi.
- * Man nepārtraukti jātīra sava istaba. Neskatoties uz to, ka es piedzimu kā bērns, nevis verg.
- * Manai mammai vēderā ir mazulis, bet es nezinu, kā viņa to norijusi.
- * Ja mums nebūtu tēva, vajadzētu izmest visus pārtikas atlikumus.
- * Mūsdienās brīnumu nav, jo mums ir TV un dators.
- * Meitenēm labāk neprecēties, bet zēniem vajag apkopēju.
- * Vecmāmiņa ir visdārgākā ģimenes daļa. Viņai ir vecu lietu vērtība.
- * Pussala ir sala, kas nav vēl pabeigta.
- * Vasarā vienmēr atļāva vilkt bikses ar īsām piedurknēm.

(no bērnu domrakstiem tīmeklī)

Bet, to redzējuši, tie izpaua to, kas tiem sacīts par šo bērnu. (Lk. 2:17)

Kad kristietis sāk pazīt Kristu kā savu Pestītāju, kas viņu atpestījis no nāves un iecēlis par savas Valstības mantinieku, viņa sirds tiek pilnīgi dievišķota, tā ka viņš vēlas palīdzēt ikvienam iemantot šos pašus dārgumus. Jo nav lielāka prieka, kā tas prieks, ko dod Kristus atziņa. Tādēļ kristietis māca un mudina citus, slavēdams un apliecinādams Kristu ikviena cilvēka priekšā; viņš sirsnīgi lūdz, lai arī citi varētu nākt šajā žēlastībā. Tas ir nemierīgs gars, kas tomēr bauda visaugstāko mieru, tā ir Dieva žēlsirdība un miers, kristietis nevar klusēt un dzīvot bezdarbībā; viņš arvien cīnās visiem spēkiem, jo visa viņa dzīve ir veltīta tam, lai Dieva gods un slava izplatītos ļaužu vidū.

(M.Luters)

Izdevumu sagatavoja:

I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane,
V. Daukste, A. Ķempe, G. Šlihta, J. Miķelsons